

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ



(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

(Συνέχεια τοῦ ἡμερολογίου τῆς κοιμῆσης Γ...)

Τὸ πρῶτ.

— 'Ἡ φτώχη Λιάνα !...
Φαίνεται τόσο τρομαγμένη κι' ἀγήσυχη !...
Πρὶν ἀζοιμή καθήσομε. πρὶν μείνομε μόνες μας με' ρωτάει μ' ἀγωνία :

....'Ἐπεισα τὴ Λιάνα νὰ μὴ φύγῃ ἀμέσως. Κατόρθωσα νὰ τὴν καθήσοιζάσω. Τῆς μίλησα γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦσαν καὶ μ' ἀκούσε...

— 'Ὁ Ζάκ !...
— 'Ἦσύχασ ἀγαπητὴ μου...
— 'Ἄν ἤξερες πόσο ὑποφέρω ! Μίλησέ μου... Πές μου... Δὲν ἦταν φέμια ;
— Ποιό ;
— 'Ἡ ἀρρώστεια του. 'Ἦταν μιὰ πρόφαισι, δὲν εἶν' ἔτσι ;
— Μιὰ πρόφαισι ; Τὸ φαντάστηκες αὐτὸ γιὰ μένα !...
— Εἶν' ἀρρώστος ; Τι ἔχει ; Πές μου.
Μὲ σκοτίζεις ἢ ἀνυπομονησιά...

Τὴν ἀγκάλιασα μ' ἀγάπη καὶ τῆς εἶπα :
— Λυπόν... Σύμφωνοι ; Λέ θά πάς...
— 'Ὅχι δά, δὲν εἶπαμε ἔτσι, θά πάω. Μὴ μ' ἐμποδίζεις, ἀγαπητὴ μου. 'Ἄν ὁ Ζάκ εἶνε βαριά ἀρρώστος, θά πάω κι' ἄς γίνει ὅτι γίνει...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἦταν τόσο ξαφνική ἢ ἀδιαθεσία του αὐτὴ ποὺ δὲν ἤξερα ποὺ νὰ τὴν ἀποδώσω.
— Μοῦ εἶχε στειλεῖ πρὸ ὀλίγου ἓνα ἄλλο σημείωμα καὶ μοῦ ὄριζε ραντεβού γιὰ αἶσιον.

— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἀζοιβῶς. 'Ἦταν τόσο καλὰ !...
Λυπότανε μόνον γιατί ἀπέτυχε τὸ ραντεβού σας. Δὲν ἤξερε ποὺ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀπόλυτη συνάντησι με' τὸ σκευγὸ σου...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— Θά σοῦ ἐξηγήσω. 'Ὁ 'Ερνέστος με' ἐποικτεύεται. Θά σοῦ τὰ πῶ...
— Μισὴ ὥρα μετὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ πρῶτου σημειώματος αἰσθανόμην ξαφνικά ζάλη. 'Ἐπειτα τοῖφθαν δυνάτὰ οἴγη...
— Θεέ μου !...
— Στέλνοντας τὸ δεῦτερο σημείωμα στοῦ σπιτι σου, εἶπα στοῦ θυρωροῦ νὰ περάσῃ κι' ἀπὸ τοῦ Ζάκ νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. 'Ὅταν ὁ θυρωρὸς γιγισε τὸν ἐκάλεσα ἐπάνω καὶ τὸν ρώτησα μόνη μου. 'Ὁ Ζάκ εἶχε πέσει στοῦ κρεβάτι καὶ περιμένε τὸ γιατρό. Εἶχε πυρετὸ καὶ παρῶστανε πλάι του ἡ οἰκογένειά του...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— Κ' ἔπειτα ; Κατόπι ;...
— 'Ἐπρόκειτο νὰ στειλῶ σήμερον τὸ πρῶτὸ νὰ ξαναρωτήσω καὶ νὰ ποὺ ἤρθα...
Λέγε μου τι θές νὰ κάμω γιὰ σένα ; Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Σοῦ χρωστῶ τόσες εὐεργεσίαι !...
— Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἶσαι ἡ μόνη μου φίλη. Σὲ κανένα ἄλλο δὲν ἀνοίγω τὴν καρδιά μου, παρὰ μόνωκα σὲ σένα...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— Σ' εὐχαριστῶ !... Τι θέλεις νὰ γίνῃ, πές μου...
— Θέλω νὰ δῶ τὸν Ζάκ !
— Θεές νὰ πάς σίτι του ;
— Ναι...
— Λιάνα σκέψου...
— Δὲν σκέπτομαι παρὰ μόνον αὐτόν...
— Κι' ὁ ἄντρας σου ;
— 'Ὁ 'Ερνέστος ; 'Ἐχεις δίκην... Τὸν τρελαίνει ἡ ἀοριστία. 'Υποψιάζεται, με' παρακολοῦθεῖ, ὑποφέρει. 'Ἦσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ μιλά νὰ παραμονεύει κάπου ἐδῶ γύρω...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— Εἶσαι σχεδὸν βεβαία γι' αὐτὸ, καὶ θές νὰ πάς στοῦ σπιτι τοῦ Ζάκ ;
— Ναι, τὸ θέλω. Θά πάω κι' ἄς γίνει ὅτι γίνει... Πρέπει νὰ δοθῇ ἓνα τέλος σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.....

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...

— 'Ἐστὼ... Περίμενε ὅμως νὰ στειλῶ πρῶτα τὸ θυρωρὸ μου νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Ποιὸς ξέρει !... Μπορεῖ νάνε καὶ καλύτερα... ἐντέλως καλὰ ἴσως. Γιὰ μιὰ γράσι σὺν τοῦ Ζάκ, ἡ ἀδιαθεσίαις αὐτῆς εἶνε ζάλοτα περαστικῆς. Κανένα νευρικόσι πυρετὸς ἴσως...
— Μαζιάει νὰ εἶνε ἔτσι...
— 'Ἐκάλεσα τὸ θυρωρὸ μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Μονέλ νὰ δῆ πῶς εἶνε...



και θα τρέξει να σε δει...

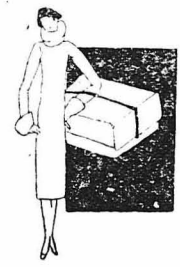
Λιάνα που είσαι ;
'Αν ήξερες πόσο ύποφρων !...
Θάθελα να πέθαινα άζοιμπώντας το κεφάλι μου στα γόνατά σου...
Λιάνα !... Λιάνα !...
'Εξο ή βοοχή σταμάτησε λίγο...
'Αχ ! ν' άκουγα στη σκάλα το έλαφρό, γοργό άνεβασμά της !...
Θά μου περνούσαν όλα, θά γινόμουν άμέσως καλά, ό πρώτος θά μ' άφηνε, θά νιζοόσα την άρρώστεια...
Θάροη !... Με ποιά δικαιολογία θά βγή τόσο πρωί και με τέτοιον καιρό από τό σπίτι ; !...
Κ' ή κόρησα ; Γιατί δέν έστειλε κανέναν να με ειδοποιήση τι γίνεται !...
Δέν άντέχω πια...
'Όλα γυρω μου θολώνουν... 'Ο σφρυμός μου χτυπάει δυνατά...
Πόσο εξαντλήθηκα μέσα σε λίγες ώρες ! . . .

Συνέχεια.

... 'Ακουσα βήματα στη σκάλα και τινάχτηρα στο ζοεββάτι
όλόφρον ! Είχα πλαγιάσει ν' είχα κλείσει τά μάτια μου. Το ημερολογίο μου μούζε πέσει από τά χέρια... Παράδωρα μέσα στον πυρετό με την άιωνία άγονία της άμασωνής... Κι' άξαφνα... άξαφνα άκουσα κάποιον ν' άνεβαίνει...
— Είνε αυτή !... φώναξα... Λιάνα !... 'Αγάπη μου !...
'Η οίζονόμο; έτρωσε να με καθησυχάζη.
— Πλαγιάστε... Μη κανετε έτσι... Θά γίνετε χειρότερα.
'Ετρεξα άμέσως έξω...
'Η άγονία μου στο μεταξύ αυτό ήταν άπεριόρατη. Περίμενα με τεντωμένα τ' αυτιά. Κι' αυτή ή άναπνοή μου είχε σταματήσει κ' ή καρδιά μου δέν χτυπούσε πια...
— Λιάνα !... Λιάνα !...
'Ακουσα ψιθυρίσματα απ' έξω και σε λίγο ξαναμπήξε ή οίζονόμοσ μου. Μου είπε πως είχεν έρθη ή θυρωρός της κομίσσης να φωτήση πως είμαι. 'Όταν τ' άκουσα αυτό έννοιουσα τρομοή άπελπίσια. Δέν ήταν ή Λιάνα !... Είπα στην οίζονόμο νά του πη πως είμαι σομαρά άρρωστος και ξανάπεσα εξαντλημένος στο ζοεββάτι...
Μουρόχταν να κλάψω, να στίσω τά ρούχα μου, να χτυπήσω τό κεφάλι μου στον τοίχο !
Γιατί δέν ήρθε ή Λιάνα ;
Γιατί ή κόρησα δέν μου παράγγειλε τίποτα γι' αυτή ;
Θέε μου !... Νοιώθη τον έαυτό μου χειρότερα....

Λίγο άργότερα.

'Ο Θεός να βοηθήση πλκον να μη συμβη κανένα άπρόοπτο... Δέν ξέρω γιατί σφιγγεται έτσι ή καρδιά μου...
Νοιώθη με άνεξηγητη άγονία, κατι με φοβίζει...
'Ο θυρωρός ήρθε και μζ; είπε πως ό Ζαζ είναι σοβαρά άρρωστος. Μόλις τό άκουσε ή Λιάνα λίγο πόθημη.
Χλωμάσε, δέν την χοροόσε ό τόπος.
'Ηθελε να φύγη άμέσως...
Συγχρόνως γύρισε και ή καμαριέρα.
Μου είπε πως κούταξε παντού με προσοχή. Δέν είδε πουθενά τον ζ. Σαβρά. 'Αν παραφέλαγε κάποιον γύρω θά τον έβλεπε...
Αυτό πια έννευόρισε τη Λιάνα.
Σηκώθηκε έτοιμη να φύγη.
— Θά πάω να τον δω... Θέλω να φάγω...
— Λιάνα, σέψου, δέν είναι σωστό... 'Αν σ' έβλεπαν...
— Ποιός ;
— Κι' αυτός ό 'Ερνέστος άκόμη. 'Ο άντρας σου.
— 'Ε λοιπόν, τόσο τό καλό-ερω. 'Ας με δει. Τό θέλω, τό επιθυμώ. Έτσι θά δοθής μαζίς... 'Εγω δέν θάχα τη δύναμη να τό τό πώ...
— 'Επιμένεις ;
— Φεύγω...
— Τούλάχιστον άκουσε τη συμβουλή μου.
Μην πάς με τό δικό σου άμάξι.
— Έχεις δικιο.
— Διώσε το... 'Υποτίθεται πως θά μείνεις εδώ και θά γυρίσης με τό δικό μου άμάξι.
— Σ' εύχαριστώ. Στείλε τό θυρωρό να τού πη να φύγη. 'Αν φωτήση ό 'Ερνέστος άς τού πη πως είμαι μαζί σου, θά γυρίσω τό μεσημέρι.
(Ακολουθεί)



ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΜΑΖΟΝΕΣ

'Ο ένοχλητικός άξιωματικός και ή εύγενής κυρία. Μενεμαχία γυναικός και άνδρός. κ.λ.π. κ.λ.π.

'Ο περισσότερος κόσμος πιστεύει ότι άμαζόνες ύπήρξαν στην μακρυνή άρχαιότητα μόνο. Πόσον όμως ή γνώμη αυτή είναι έσφαλμένη... Για να πεισθής κανείς γι' αυτό, άρζει να ρίξη μια προσεχτική ματιά τώσον στην άρχαία, όσον και στην συγχρόνη μας ιστορία. Θά ειρη έ'ει, πλήθος ήρωϊδων, που έδειξαν, σε διάφορες κρίσιμες περιστάσεις, πολύ περισσότερον θάρρος και γενναϊότητα από τους άνδρες.
'Η άμαζόνες ούδέποτε έλειψαν από την άνθρώπινη. Μήπως την έποχη του Ναπολέοντος, ή «ατινίδους» (όπως ή κυρία Δέν Με Μέλλει) δέν έπσαν πολλές φορές τό τουφέκι για να πολεμήσουν μαζί με τους στρατιώτες ;... 'Αλλά και πιο συγχρόνα άκόμη, στον Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, στον δικό μας πόλεμο του 21, λίγες γυναικες ζούστησαν τάματα και τρέξαν στην «πρώτη γραμμή του πυρός»...
'Ας ξεφυλλίσουμε όμως την ιστορία :

'Ενας εύγενής, ό κόρησ ντε Σαιν-Μπαλιόν που ζούσε τον μεσαίωνα, άναγκασθηκε ναποτε ν' ακολουθήση τον άρχηγο του, δούκα της Λωρραίνης, στον πόλεμο, άφίνοντας τη γυναίκα του μόνη στον πύργο. 'Υστερ' από λίγον καιρό, ή κόρησσα, άπεράσισε να πη ή έγκατασταθή σε μια έξοχική της έπαυλη για να περιμένη εκεί, μαζαα από τον άλλο κόσμο, την έπιστροφή του άνδρός της. Διπλα όμως στην έπαυλη αυτή, έτυχε να κάθεται κάποιος άξιωματικός του ίππιου, ό όποιος, βλέποντας την μόνη και άυπεροπίστη, έθεώρησε καλόν ναόρηση να την ενοχλή, και να της φέρεται χυδαϊότητα. Η κόρησσα, στην άρχη, τον παρεκάλεσε με μεγάλη εύγενεια να παύση τις ένοχλήσεις του. 'Ο άρροίος όμως άξιωματικός δέν έννοιουσε με κανένα τρόπο να την άρση στην ήρωία της. Αυτή τότε, στην άπελπίσια της, άναγκασθηκε να καταφυγη στο έξης στρατήγημα : Τού έγραψε ένα μπλιέτο, με την υπογραφή... «'Ιππότης ντε Σαιν-Μπαλιόν», στο όποιον τού έλεγε ότι... «πληροορηθείς με ποίον χυδαϊό τρόπο είχε φερθή προς την κοινιάδα του, τον προκαλοώσε σε μονομαχία με σπαθί !... 'Ο άξιωματικός, μη μπορώντας να ζάμη διαφορητιά, έδέχθη την πρόκληση, κι' έπληξε στο προσδιορισμένο μέρος όπου θά γινόταν ή μονομαχία. 'Εξεί, τον άγένησε ήδη ή κόρησσα, ντυμένη άνδρϊκά, και μ' ένα σπαθί στο χέρι. 'Ηταν τόσο καλά μετρημεμένη, ώστε ουτε τού πέρασε καν από τό μυαλό ή σκέψη πως μπορούσε να ήταν αυτή. Και ή μονομαχία άρχισε... 'Η κόρησσα ήταν δεινή έφομαχος. Κι' έτσι έτοιμα έπληξε τον άνδρα με τό σπαθί, άπό λίγους διαξερμούς, με μια έπιθέξια κίνηση τον άφούλισε. 'Ο άξιωματικός τότε, δαγκάνοντας τά χείλη από τη λύσσα, έσταύρωσε τά χέρια στο στήθος αναμένοντας τον θάνατο... 'Η κόρησσα όμως, βγάζοντας την άνδρϊκή περρούσα της ώστε τά άφθονα μαλλιά της να έκρυβούν στους ομους της, τού είπε εύγενέστατα.
— 'Ενομίζατε, κύριε, ότι έμονομαχοούσατε έναντιον του ίππιου ντε Σαιν-Μπαλιόν... Δες τε όμως πως τά φέρονε ή τύχη... Τό σπαθί σας σάς τό επιστρέφει ή ίδια ή κόρησσα ντε Σαιν Μπαλιόν... παρακαλώντας σας, τό μυζο αυτό πάθημα να σας χορηγημένη ως μάθημα, και να είσθε εύγενέστερος άλλοτε, προς τις... άνοπεράσιστες γυναίκες !...



θα ρθη... 'Ηοήσας θα ρθη...

Και κάμνοντας μια ειρωνική ύπόκληση ή κόρησσα έφυγε άφίνοντας τον αντίπαλό της καταντρολισμένο...
#

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ ΑΣ ΚΛΑΨΟΥΝ ΑΛΛΟΙ...

'Η περίφημη εύνοουμένη του Λουδοβίκου ΙΑ' ντε Λά Βαλλίερα, μετενόησε, ως γνωστόν, για τό έλλειπο βίος της, και έγινε καλόγηρα υπό τό όνομα «άδελφή Λουίζα».
'Όταν της άνήγγειλαν τον θάνατο τού δούζου ντε Βερμαντουά, — γιου της τον όποιον είχεν άποκτήσει με τον βασιλέα — άήγητησεν άπλά :
— 'Ας κλάψουν άλλοι για τό θανάτο του... 'Εμένα, δε μου έπιτρέπεται, παρά για τη γέννησή του να κλάω μόνο...

